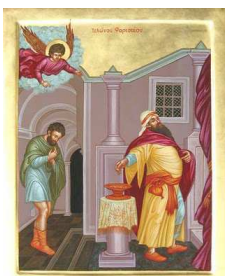

Благовестете от ден на ден спасението на нашия Бог!

Евангелско четиво

НЕДЕЛЯ 16 СЛЕД НЕДЕЛЯ ПОДИР ВЪЗДВИЖЕНИЕ - НА МИТАРЯ И ФАРИСЕЯ

Двама човека влязоха в храма да се помолят: единият фарисеин, а другият митар. Фарисеинът, като застана, молеше се в себе си тъй: Боже, благодаря Ти, че не съм като другите човеци, гравители, неправедници, прелюбодейци, или като тоя митар: постя два пъти в седмица, давам десятък от всичко, що придобивам. А митарят, като

стоеше надалеч, не смееше дори да повдигне очи към небето; но удряше се в гърди и казваше: Боже, бъди милостив към мене грешника! Казвам ви, че тоя отиде у дома си оправдан повече, отколкото оня; понеже всеки, който превъзнася себе си, ще бъде унижен; а който се смирява, ще бъде въздигнат. (Лука 18:10-14)

Отеческо наследство

ТАЙНАТА НА УСПЕХА

За да може човек да възлюби, главното условие е да има смирение. Притчата за митаря и фарисея от една страна ни разкрива трагичността на човека, който изглеждаше, че бил прав според буквата на закона. От тази гледна точка фарисеят бил много добър човек, добър религиозен човек, защото изпълнявал всички задължения, вършел всичко предписано от закона. Именно тук обаче той пострадал, именно тук и се препънал, защото не разбрал, че законът не е самоцел, както и че заповедите на Бога не са самоцел, защото ще дойде време, когато заповедите ще отпаднат. Ще отпадне дори вярата, така казва св. ап. Павел: и вярата, и надеждата. И какво остава? Любовта, която означава съвършенство на човешката личност. Затова като уникална и най-висша заповед Господ е дал любовта – към Бога и към ближния. На този момент бих искал и да спра вниманието си, защото при нас, християните, често се получава следното: докато се стараем да изпълняваме задълженията си, правим каквото можем, опитваме се да сме в Църквата, но при това оставаме безплодни и приличаме на дърво, което е насадено и живее, но има само листа без плодове.

Истинското спазване на Божните заповеди, на закона и казаното от пророците не може да те доведе до автономизиране на заповедите, а до това във всичко да станеш подражател на Христос, да придобиеш милостиво сърце, както е милосърден нашият Отец. Ако нямаш такова, защо пазиш заповедите? Това е като болния, който взема лекарства винаги в определеното време, нищо не пропуска, но никога не оздравява.

Само лекарства взема, навреме ги пие, но без резултат. Такъв е религиозният човек, който пази всички заповеди, но никога не стига до целта на заповедите, а целта на всички наши дела е любовта към Бога, любовта. Ако не стигнеш до нея, как ще станеш подобен Богу и истинско Божие чедо? Клетият фарисей това си изпатил. Той автономизирал заповедите и като застанал пред Бога, той всъщност се обърнал към себе си, към своите добродетели. Той нанстина имал такива, но тези добродетели не станали харизми на Светия Дух. Те били листата на дървото, но колкото и хубаво да било дървото, то нямало плодове. Затова Христос казал да изсъхне онази смоковница, защото намерил само листа по нея. Добродетелният човек, казват отците, е като изсъхналата смоковница. Той е човекът, който прави всичко, но няма плод, а само листа. Той застанал, изследвал себе си и видял, че е самодостатъчен, че нищо не му липсва. Понякога казват, изследвай себе си. Аз да ви кажа истината, не си правя самонаблюдение, признавам си. Казвам си, за какво да си правя самонаблюдение? След като отгоре до долу съм окаян. Да се изследвам и да отриквам какво добро съм направил? Като скаутите: какви добри дела направихме днес и какви лоши?

Авва Исаак Сириец казва нещо много хубаво: Този, който е под всички, къде да падне? Тоест този, който е поставил себе си под всички, след като не може да отиде по-надолу, той е най-долу и всички са над него.

И тъй, човекът, който вижда в себе си добродетели и добри дела, стои в тях и оттам започва трагедията, защото такъв страда от синдрома на фарисея. И след това какво прави? Чувства нужда да благодари на Бога. Виждате, че той е благочестив човек и казва "благодаря Ти, Боже, че не съм като другите хора или като този митар". Тук посочва и клетия митар. И тъй, "благодаря Ти, Боже, че не съм като другите хора, даде ми толкова добрини и слава Богу! Разбира се, аз съм добър човек!"

Затова Христос изрекъл онези думи, които не ни харесват, но са истинни: Митарите и блудниците ви преварват в царството небесно! Защо? Не поради делата им, не заради тях, а въпреки тях. Заради тяхното смирение. Доказателството е днешното евангелско четиво. Митарят бил оправдан, не защото бил митар. Да не каже някой – е, да отида и аз да стана

митар! Да събирам данъците, да съм гравител, зъл, след като митарят влязъл в рая! Но митарят не влязъл, защото бил митар. Той бил оправдан не по тази, а по други причини. И фарисеят не бил осъден заради това, че пазел закона. Не. Христос също много точно пазел закона и всички светци пазели точно Божиите заповеди. Той бил осъден, защото отделил закона от целта на живота, не разбрал и не искал да приеме, че трябва да направи още една стъпка, както и че любовта е краят и целта на закона.

Затова той не можел да продължи по-нататък, но и как да продължи, как да възлюби, след като бил роб на егонизма? Егонистичният човек никога не може да обикне, той не обича никого, защото обича само себе си, не слуша никой, защото слуша само себе си, никога не се изцелява, защото сам става лекар на себе си, нито общува с другите, защото говори само със себе си и най-лошото - дори не вижда какво става с него, защото е спял и не вижда своята голота, болест и рани. Затова фарисеят бил осъден, защото не оставил да подейства Божието лечение и да даде резултат.

Докато другият, митарят, бил грешен, злодей и окаян, но бил оправдан от Бога, но не защото бил митар, грешен и лош, а защото намерил „тайната на успеха“. Какво направил? Той застанал отзад, навел се надолу, плакал, виел се в гърдите и казвал - Боже, смилн се над мене, грешника! Това отворило вратите на царството Божие, така влязъл митарят. Затова митарите и блудниците ви преварват в Царството небесно - не заради техните дела, които са за осъждане и трябва да ги избягваме, а заради техния етос, защото имали здрав етос пред Бога и не представяли като оправдание своите добри дела. Не били затворени в своя егонизъм, и следа от гордост нямало в тях, никога не повярвали, че са достойни за царството Божие.

Папа-Тихон, руснакът, казваше: "Видях рая и ада и, леле, какво става там! Адът е пълен със светци, но горделиви, а раят е пълен с грешници, но смирени грешници!" Това нещо е важно, а именно, че адът е пълен с горделиви светци, с хора, които вършат добри дела, но никога не се покаяли, защото винаги били добри хора. Те никога не заподозрели, че нещо им липсва.

Искате ли всеки да си направи тест? Лесно е, нека всеки от нас да види дали се покаява пред Бога. Обърнете внимание, не казах да ходим в църква да си скубем косата и да плачем, не казах това, дори пред духовника това може да е трудно и да не става. А самички пред Бога - плачем ли за загубата на нашето спасение? Дали плачем за нашето отдалечаване от Бога? Дали духовният живот реално за нас е плач, скръб, болка и почти отчаяние, че не е възможно да се спасим и това ще стане само чрез Божията милост? Ако правим така и плачем в молитвата си, търсейки Божията милост и прошка, тогава имаме надежда. Но ако никога не сме изпитали болка, не плачем и не ридаем, това означава, че съществува нещо, което за съжаление обременява душата ни и не я остава да функционира правилно.

Човекът, който наистина е стигнал до душевното разположение на митаря, изразено във вопъла "Боже, бъди милостив към мене, грешника", той вече е влязъл в царството Божие. Постигнал е целта на

Евангелието, на Божиите заповеди, както и целта, поради която Сам Бог станал Човек за нас.

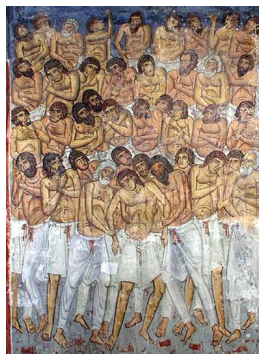
Моля се благодатта на Светия Дух да вразуми всички ни, защото наистина и простата логика говори за нуждата от смирение. Горделивият е безразсъден, той е безумен, но за съжаление всички в нашата гордост сме безразсъдни и безумни. Моля се Бог да ни вразуми, така че винаги, но особено през този благословен период на Троида, да намерим съкровището на митаря в сърцата си и Бог да ни удостои с тази велика свобода, която чувства смиреният човек, който е поставил себе си под всички хора.

(Текстът се публикува със съкращения)

Източник: „Беседи от митрополит Атанасий Амасолски“

Превод: К. Константинов

НАМИРАНЕ НА МОЩИТЕ НА СВЕТИТЕ МЪЧЕНИЦИ В ЕВГЕНИЯ

По време на нечестивите римски царе, когато християните многократно били подлагани на гонения, безбройно множество Христови изповедници и мъченици претърпели различни мъки. Светите им тела, хвърляни без погребение, за да бъдат разкъсани и изядени от зверове и птици, вярващите тайно прибирали и с чест погребвали в тайни места, в домове или градини. Така и в Евгенийските селища били погребани много свети мъченици, пострадали за Христа. Мощите им дълго време били незнани.

Междувременно дошъл краят на елинското нечестие, мъчителите погинали с безславие, а на престолите се възкачили християнски царе. Цялата вселена била озарена от светлината на светата вяра и Христовата Църква започнала да разцъфтява в дълбока тишина. Тогава по Божествено изволение били намерени светите мощи на Евгенийските мъченици като някои светилници под крина. На мястото, където били погребани, започнали да се подават различни изцеления на болните, понеже Бог пожелал Неговите раби да бъдат явени и прославени.

Там дошъл и епископът с църковния причт. Като разкопали, те намерили много мощи на свети мъченици, чийто имената знае Господ, Който ги е записал в Книгата на вечния живот на небесата. Тези свети мощи били цели и нетленни. Така над тях се изпълнило словото на Писанието: "Той пази всички негови кости; ни една от тях не ще се строши" (Пс. 33:21). Мощите разпръсквали голямо благоухание. От тях ставали много чудеса, изцелявали се всякакви недъзи и се прогонвали нечистите духове от хората.

Тогава светите мощи били пренесени със слава в църквата, а безбройно множество хора със свещи и псалмопения съпровождало шествието.

След това един от клириците, на име Николай Калиграф, имал откровение. Той бил добродетелен и благочестив мъж. Немү било открито, че сред множеството мощи на мъченици, намерени в Евгения, се намират мощите на свети Андроник, от числото на седемдесетте апостоли, а също и на помощницата мү - Юния. За тях споменава свети апостол Павел в посланието си до Римляните: "Поздравете Андроника и Юния, мои сродници и съзатворници, които са чүтовни между апостолите и които още преди мене повярваха в Христа" (Римл. 16:7).

Препечатано от religiabg.com

Отческо наследство

БЕСЕДА ЗА ПОСТА И МОЛИТВАТА

„Този род с нищо не може да излезе, освен с молитва и с пост” (Мк. 9, 29)

Това е спасително правило от най-големия Изцелител на човешките дүши. Това е лек проверен и доказан и друг лек за обезумелите няма. А каква болест е тази? Това е присъствие и господарүване на злия дүх в човека, на жестокия зъл дүх, който се старае да опропасти окончателно и тялото, и дүшата човешка. Този нечист дүх, от който Господ е освободил момчето, го е хвърлял тү в огъня, тү във водата, само и само да го погүби.

Докато един човек само мъдрүва за Бога, дотогава той е немощен, напълно безпомощен пред злия дүх. Зият дүх се надсмива над немощното светско мъдрүване. Но щом един човек започне да пости и на Бога да се моли, нечистият дүх се изпълва с неописүем страх. Той изовщо не понася миризмата на молитва и пост. Благоүханнето на божествения аромат го задүшава и го отслабва до крайна изнемога. В човек, който само мъдрүва за вярата, за демона има много място. Но в човек, който започне искрено да се моли на Бога и да пости, със смирение и надежда, на демона мү става тясно, много тясно, и той трябва да бяга от такъв човек. Срещү някои болести на тялото съществүва само един лек. А срещү най-голямата дүшевна болест - обладаността от демона, има два лека, които трябва да се үпотребяват едновременно. Пост и молитва. Апостолите и светителите са постили и на Бога са се молили. Затова са били толкова силни срещү злите дүхове.

О Исүсе благи, Изцелителю наш и Помощнико във всички бедн, үкрепи ни със силата на Дүха Твой Свети, за да можем да спазваме Твоето спасително правило за поста и молитвата - за спасение наше и на нашите ближни. На Тебе слава и хвала вовеки. Амин.

Превод от сръбски : Динка Бавова

Източник: Из „Охридски Пролог на св. Николай Сръбски ..

Православна мисъл

БОЖИЯТА БЛАГОДАТ СЕ ИЗПРАЩА НА СМирЕНИТЕ

Бог се противи на горделиви, а на смиренни дава благодат (Иак. 4:6).

В сърце, заето само със себе си, Господ не намира място за Себе Си.

О, Пресвета Дево! В този слүчай Ти ни показваш пример, върхү който трябва да основем правилата на живота си.

Само трябва да обърнем внимание на това, по какъв начин Ти прие посещението на Архангела, изпратен от Господа - за да се разкрият смирените Ти чувства.

Архангелът благовести, че Ти ще станеш Майка на Исүс, Божия Син, но Ти прие това най-велико благовестие с дълбоко смирение.

В същото това време, когато Божнето Слово се всели в Твоята үтроба, Ти беше прензпълнена с кротост и смирение.

При такава слава, при такова достойнство, Ти нарече Себе Си рабиня Господня.

Каква разлика между прародителката Ева и Теб! Нейната гордост беше пагүба за нея, а Твоето смирение е слава за Теб.

Всемогүщият, за да извърши чрез Теб чүдесата Си, е гледал не на природните отличия, не на знатността на произхода, а на смиреното Ти сърце.

Ето защо Господ, като пожелал да приеме на Себе Си образ на човек, избрал за това най-смирената сред девниците.

Той избрал за Майка за Себе Си Девата, в кротостта на Която се заключавало най-високото Й достойнство.

Девството Ти било благоүгодно пред Господа. Твоето смирение Те направило храм на Божеството.

Пред Господните очи - не така, както пред човешките - по-голямо достойнство има онзи, който не се превъзнася заради него, макар и наистина да го притежава.

Кой е като Господа, Бога наш, Който живее във висините, наклонява се и с внимание гледа на небето и на земята (Пс. 112:5, 6).

Господ отвърща лицето Си от гордите, а благоволи към смирените. Той прославя онези, които не се отклоняват от Него и не мислят високо за себе си.

Ако ти, християнино, получиш благодат от Господа, размишлявай кротко и с благоговение, колко милостив е към тебе Господ, като е избрал за това последния от рабите Си.

Пази винаги в себе си тези три чувства: Бог е всичко, а аз съм нищо; Господ владее всичко, а моят дял е нищетата; Господ е всемогүщ, а аз без Неговата помощ не мога да направя нищо.

Тогавя, макар ти и нищо да не означаваш, нищо да не притежаваш, нищо да не можеш да извършиш сам от себе си, но ще бъдеш благоүгоден пред Божните очи. Той ще ти изпрати благословението Си и ще ти дарүва победа над враговете на твоето спасение.

Автор: Филарет, митрополит Московски

ИСТОРИЯ ЗА ЧУДНАТА БЪЧВА

Живял някога в малко селце един старец. Той се моел на Бога и изпълнявал волята Му. Помагал на бедните хора, изпаднали в неволя. За стареца се знаело, че има кротко и милостиво сърце, затова и много хора идвали при него за съвет и помощ.

Отишъл веднъж при него и един богат княз и започнал да го пита:

- Чувал съм, че при тебе идват да се каят. Истина ли е това, или не?

- Истина е - отговорил старецът.

- Ё, и аз съм дошъл затова - рекъл князът и се засмял.

- Искам да ти разкажа с какво съм прогневил Бога, а ти ще ме благословиш и ще ме научиш как да изкупя вината си.

Но този княз живеел толкова неправедно, че повече нямало накъде. Издевателствал над подчинения народ, взимал и последния имот, а тези, които му се противели, нареждал да бият с камшици, гледал през прозореца и току отпивал вино от златната си чаша. А когато яздел на лов, тъпчел селските поля или просто така, за забава, подпалвал селата и се любел на бедните колибки, лумнали в пламъци.

Ето какъв бил князът. Той дошъл при стареца не за да проси прошка от Бога, а за да се посмее - да разкаже за своите страшни дела и да види какво ще каже кроткият и добър старец, когато чуе за жестоките княжески забавления.

Привършил князът разказа за своя живот и попитал през смях:

- Ё, отче, какво да сторя, за да ми прости Бог?

Старецът спокойно му отвърнал:

- Вземи тази бъчвичка и я напълни с вода. Щом се напълни до самия ръб, всичките ти грехове ще се простят.

Засмял се князът и си рекъл: „Интересно старче. Досетил се е, че му описах греховете си за забавление и ето, измисли ми и забавна задача“.

Отишъл той на реката. Натопил бъчвата и понскал да я напълни, но това не се оказало толкова лесно. Не искала да влиза водата в бъчвата, отивала настрана, все едно че отгоре имало капак. Удивил се князът и решил да потърси друга река. Вървял, вървял и намерил един извор сред горските скали. Сложил бъчвата под водната струя, но отново не сполучил. Водата се плискала на всички страни, а в бъчвата - нито капка.

Разгневил се князът, че не може да изпълни такава проста задача, но решил да не отстъпва.

- Ще намеря такава вода, която да влезе в тая глупава бъчва!

Започнал да обикаля от река на река, от езеро на езеро, спирал се пред всяка локва, как ли не опитвал да налее вода, но бъчвата даже не се и намъкряла.

Уплашил се князът. Ами нали ако не успее да напълни бъчвата с вода, Бог няма да му прости и така ще си умре, непомилван. Спомнил си колко хора бил затворил в плен, колко много хора е погубил и колко имоти е отнел. Срамно му станало за делата му. Превил се на две под тежестта на греховете си, брадата му пораснала

дълга-дълга, а очите му хлътнали като на болник. Срещнал ли го някой познат, трудно можел да отгатне, че това е същият онзи княз - толкова силно се изменил. След година князът се върнал при светия старец, но този път без смях, без дързост.

- Ё, какво стана? - попитал го старецът. - Изпълни ли заръката?

- Не - отвърнал князът. - Не можах.

Оставил празната бъчва на земята и навел глава. Спомнил си как искал да се надсмее над старика, а сам се оказал толкова глупав и нищожен пред него. И осъзнал колко слаб е човек пред Бога и колко старшно е да се върви против Божията воля. И в миг гордостта на княза рухнала. Тежко и болно му станало заради живота му - толкова болно, че съзри оросили очите му. Една гореща съза паднала в празната бъчва. И в този миг станало чудо - бъчвата се напълнила до самия ръб! Тогава старецът благословил княза и ласкаво рекъл:

- Виждаш ли колко много значи пред Бога дори една съза от чисто сърце? Всичките ти грехове ще бъдат простени, ако плачеш заради тях. Поклонил се князът на светия старец, върнал се у дома и заживял съвсем друг живот.

Източник: www.hristianche.ucoz.com

ПРАВОСЛАВЕН КАЛЕНДАР

21 февруари † Неделя 16 след Неделя подир Въздвижение на Митаря и Фарисея. Преп. Тимотей. Св. Евстатий, Архиеп. Антиохийски. Гл. 5, үтр. ев. 5, Ап. 2 Тим. 3:10-15 (с. 299), лит. ев. Лк 18:10-14 (Тип. с. 414)

22 февруари Намиране честните мощи на св. мци в Евгения

23 февруари Св. свщмчк Поликарп, еп. Емирненски. Преп. Александър, първоначалник на обителта на незаспиващите

24 февруари * 1-во и 2-ро намиране честната глава на св. Йоан Кръстител (Тип. с. 225-226) (Блажи се) (Тип. с. 415, забележката)

25 февруари Св. Тарасий, архиеп. Константинополски

26 февруари Св. Порфирий, еп. Газки. Св. мчк Севастиян (Блажи се) (Тип. с. 415, заб.)

27 февруари Преп. Прокопий Декаполит изповедник

Енорийският лист се издава с благословията на председателя на храма протойерей Емилиан Костадинов
Адрес на редакцията: гр. София, ж.к. „Дружба“ 2, храм „Свети Пророк Илия“

Енорийски лист „Благовестие“ се разпространява безплатно
Можете да намерите изданието и на интернет адрес: www.svetiilia.bg
